

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

14de mai 1893.

19de aarg.

Den tamme bjørn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Nogle ord til vore børn.

Nor far og mor bebar du saa, de længe med os leve maa, lad os opvoxe i ære og dyd, og gudsfrøgt være vores pryd!

Saaledes synger vore børn i salmen 474 af Synodens salmebog, og vi forældre synes godt om denne sang; thi deri beder børnene for os og for sig selv. Men Gud liker den endnu bedre end vi; thi ingen her paa jorden kan bede og synges med saa ensfoldigt, rent og ydmygt hjertelag som de kristne børn, da intet hjerte er saa høieligt til sand gudsfrøgt og lydhed som netop et barnehjerte.

At børnenes bøn og sang er i saadan anseelse hos Gud, det kan vi allerede skjønne deraf, at han selv i den 8de Davids salme siger: „Af smaa børns og diendes mund har du grundfæstet en magt for dine modstanderes styld.“ Og den store barneven, Jesus selv, peger paa dette sted for sine modstandere, som vrede sig over børnenes jubelsang ved templet. Desuden har jo Jesus sagt til sine disciple og os alle: „Uden at I ombønder eder og bliver som børn, kommer I ingenlunde ind i himmeriges rige.“ Og atter: „Hvo som annammer et saadant barn i mit navn, annammer mig.“ Saa høit sætter Gud de kristne børn.

Det er ikke for ingenting, at fader Luther, der ogsaa var en stor barneven, taler saa pent til børnene i sin lille katekismus og siger: „Kjære kristne børn! synger og beder trostlig imod de tvende rette Kristi og hans

lemmers hovedfiender, at Gud, den barmhjertige fader, dog for Kristi styld vilde give sin hellige kirke fremdeles fred. . . . Bøtser i vor herres og frelzers Jesu Kristi naade og kundskab! Amen.“

Derfor er det, at ogsaa vi saa gjerne vil have børnenes hjælp i den gjerning, Gud lægger paa os. Vil nogen af eder tænke: Hvad kan da jeg, en stakkars smaa-pige eller smaa-gut, gjøre i saa store ting som at hjælpe i kirkens eller samfundets gjerning? Nubel, lille ven, vær ikke sørgmodig over den ting. Jeg skal straks sige dig, hvad saadanne børn som du baade har gjort og fremdeles kan gjøre: En af de graahaarede fædre i vort kjære samfund fik en god tanke om de smaa tønner, hvormed mange af eder løb fra nabo til nabo, ikke i næsevis paatrængenhed eller med store ord, men i al enfoldig beskedenhed. Sit I noget, saa var I glade, neiede eller bukkede pent og sagde: Tat! Men fik I intet, saa blev I vel lidt bedrøvede, men dog ikke modløse. I gif videre. Og hvad er skeet? I Sioug Falls, S. D., staar nu en pen bygning, som er Synodens Skolelærer-Seminar. Denne bygning er hovedsagelig opført ved eders hjælp, hvortil ogsaa eders kjære „Børneblad“ har ydet vakre bidrag.

Da jeg er vis paa, at I er glade i at gjøre noget til ære for den kjære herre Kristus, og at I ikke bliver trætte deraf, saa sker denne henvendelse til eder om eders hjælp i bøn og arbejde. Sagen er nemlig den, som mange af eder ved, at vort kjære samfund i den herres Jesu navn har annammet en hel store saadanne stakkars børn, som ingen far og mor har, og for hvem det derfor maa falde meget tungt at synges disse deilige ord:

„Vor far og mor bebar du saa, de længe med os leve maa!“

Men Gud har ikke forladt og vil aldrig forlade dem, derfor har han samlet en hel

flok af disse fine egne lam just for vor dør, og nu spørger den gode hyrde os og eder, kjære børn: Vil I hjælpe disse mine smaa i deres nød og sorg? Vil I annamme dem i mit navn? Vil I have den ære i mit sted at astørre disse fader- og moderløses taarer? Eders og disse fader i himmelen er barmhjertig; er I hans børn, da vil I vel ligne ham — ikke sandt? Og vort samfund har svaret: Ja, herre, ved din naade vil og kan vi det; vi formaar alt i Kristus, som gjør os sterke. Saaledes er vor Martin Luthers Barnehjem kommet istand. Saa fandt Gud en venlig mand og en snild dame, der villig paatog sig at være som en far og mor for denne barneflok. Men det er ikke saa greit at være far og mor til saa mange, kan I skjønne. Dernæst fandt han et godt stykke land for dette barnehjem. Og idet han altid vil forsørge dem med det kjære daglige brød, vil han nu ogsaa bygge et hus for dem. Og dette arbejde vil han udføre ved de kristnes bønner og gaver. Men de maa samles for Guds aashyn. Bønnerne samles sammen af en usynlig haand. Men gaverne vil Gud at I, børn, skal hjælpe os at samle. Han selv bærer hjerterne til villighed og giver kræfter.

Denne gang skal dog ikke hine smaa tønder rulle afsted. Nei, de skal hvile til en anden gang. Nu skal I af eders prest faa en eller flere konvolutter, som er saaledes indrettede, at deri kan lægges en 25 cts. eller en 50 cts. eller endog begge mynter i sølv. (Guld vover sig vel neppe ind i saadanne konvolutter.) Presten vil sige eder, hvorledes I skal bære eder ad med det hele. Mange vil med glæde vente paa eder og fylde eders konvolutter. Thi der var ikke mange, som sagde eder nei, efterat de havde betragtet eders lille tønne med de ord: „Giv mig noget! Gud elsker en glad giver.“ Vær ogsaa nu visse paa, der er ikke mange, som vil sende eder hjem med tom konvolut!

Saa gaa da flittig rundt. Den herre Jesus give eder god lykke! — Men det var sandt, glem bare ikke denne eders sang:

Vor far og mor bebar du saa,
de længe med os leve maa,
lad os oppofte i ære og dyd,
og gudsfrøgt være vores pyrd!

Og tænkt da paa de stakkars smaa piger og smaa gutter, som maa blande disse ord med sine taarer, fordi far eller mor eller endog begge to allerede er i graven. Jeg har selv seet det! Da vi paa en barnefest engang sang denne salme og var komne til disse ord: Vor far og mor bebar du saa, — da var der en liden gut og en liden pige, som ikke længere kunde synge med, taarerne kom i veien. Hvorfor? Guttens forældre var døde i det gamle land, han var her i fremmed land og hos fremmede folk. Og den lille pige saa under sangen mod kirkegaarden og fik der øie paa sin moders grab, netop som vi begyndte paa dette vers. Det var da ikke rart, om sangen blev saa tung for dem.

O, Gud give alle forældreløse børn et kristeligt hjem, og han astørre alle forlattedes taarer!

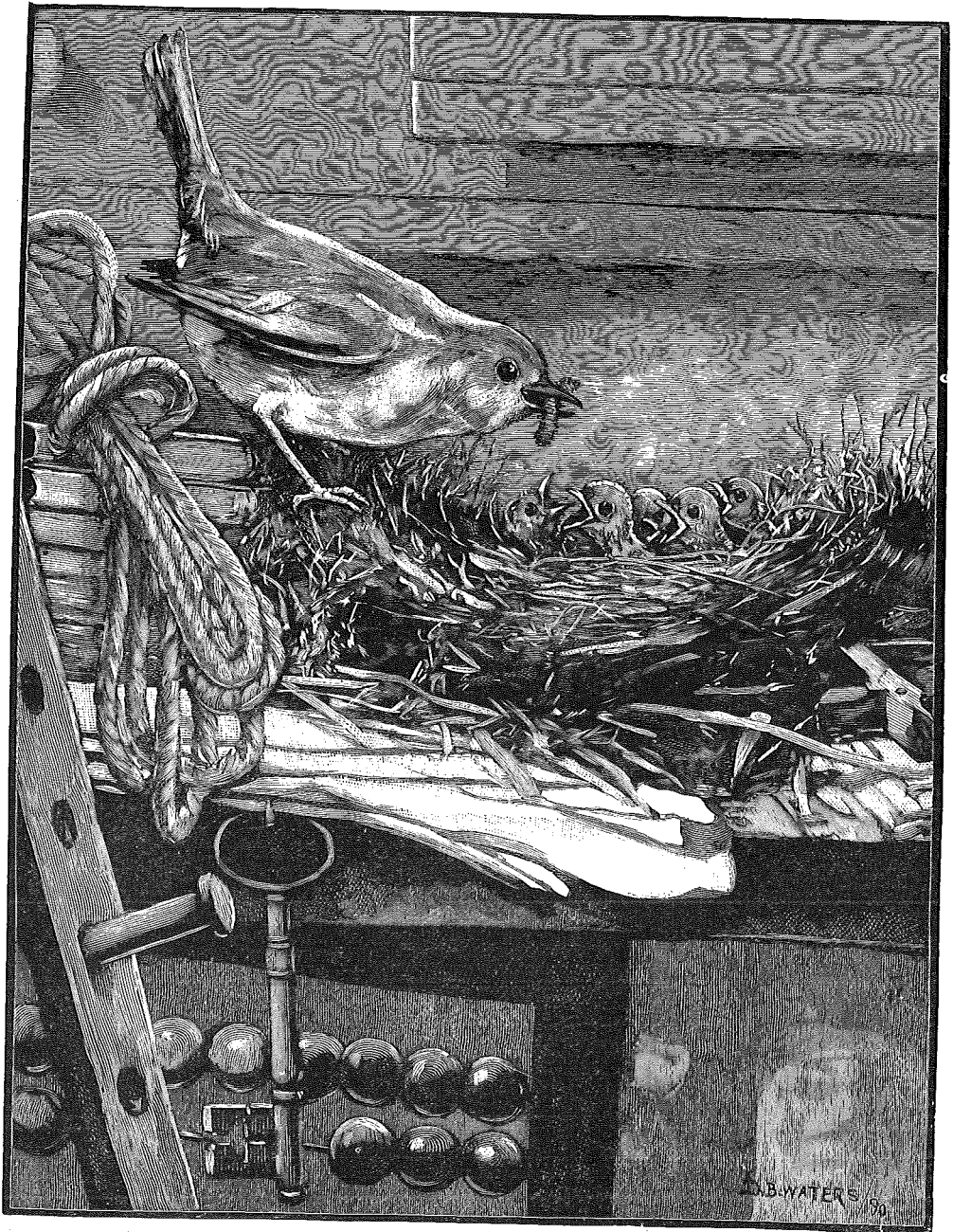
Venligt i Herren

N. P. Kavier.

Barmhjertighed.

Det var en smut dag i juli 1865. Ved Karlsbad, det berømte tyske badested, saaes blandt andre spadserende en høit, slank herre, som gik frem og tilbage i parken. Han syntes at ville være alene med sine tanker; thi da han merkede, at man ærbødigt hilste ham, opsøgte han en mere ensom vei i skoven. Paa en gang følte han, at nogen greb ham i frakteskjødet.

Han vendte sig om og opdagede bag ved sig et lidet klogt, magert pigeansigt, som bønlig saa op paa ham, idet den lille sam-

De smaa faar mad.

J. B. WATERS 1890

Trov du, at du kan faa traaden i?

tidig med en veltalende gebærde udstrakte haanden.

„Hvem sender dig ud at tigge, mit barn?“ spurgte den fremmede og hørte sig medlidende ned til barnet.

„Min mor“, svarede den lille pige.

„Men din far da?“

„Han er død, og vi er saa sultne“, sagde den lille.

Den fremmede, som allerede havde taget sin pengepung op af frakten, puttede den atter ned uden at give barnet noget.

„Følg med mig til din mor, du lille“, sagde han.

Barnet førte ham gennem den ene gade efter den anden, indtil de endelig kom til et lidet forfaldent hus i udkanten af staden. Denne del af byen var en slaaende modsætning til de pragtfulde bygninger ved den anselige part. Foran huset stansede pigen og saa sig om efter sin ledsager. „Her bor vi, herre“, sagde hun. Den lille græd nu ikke længere, som hun havde gjort ved deres første møde, men saa tillidsfuldt ind i den fremmedes øine.

„Gaa videre, min lille ven!“ sagde han sagte.

De gik op ad to smale, gamle, knagende trapper. Der aabnede pigen en dør, og den fremmede saa ind i et lidet, uhyggeligt kvistværelse. Han stansede forfærdet ved synet af den nød og elendighed. Det halvmørke værelse var raat og fugtigt, og i et hjørne paa gulvet laa paa et leie af halm og pjalter en ung, udtæret kvinde, i hvis øine den bitreste nød stod at læse. I sine arme holdt hun et grædende, spædt barn. Et gammelt bord, to saakaldte stole og et lerkrus med vand — det var alt, hvad der fandtes af møbler. Ved synet af denne elendighed kom den fremmede ubillkaarlig til at tænke paa det smilende billede, han nys havde forladt: paa den pragt og rigdom, som der havde mødt ham overalt, og hans læber hvistede sagte: „Men dette er jo for-

færdeligt.“ Nu reiste den syge mor sig mæsommelig fra sit leie, og den fremmede traadte ind i værelset.

„Hr. doktor“, sagde den syge, „det var ikke rigtig af min lille pige at hente dem; jeg har forbudt hende det; thi jeg er altfor fattig til at kunne betale en læge.“

„Jeg er ikke læge“, svarede den fremmede.

„Har de da ingen slegtninge, som kan hjælpe Dem?“ En tjener, som i afstand havde fulgt med den fremmede herre, traadte nu ind, og paa et tegn af sin herre, hvilket han besvarede med et buk, forlod han straks værelset.

„Jeg har ingen slegtninge, som kan hjælpe mig“, sagde den syge som svar paa den fremmedes spørgsmaal, „og mine naboer er selv meget fattige. Min mand var en slink arbejder, og saa længe han levede, gif det os godt. Siden han døde, har jeg arbejdet dag og nat for at skaffe os føde og klæder. Men nu er jeg selv syg og ved intet raad. Mine børn, mine stakkars børn!“

Grædende sank hun tilbage paa leiet. Da tog den fremmede sin pung op og rakte pigen en sølvmynt. „Se her, min lille pige“, hvistede han, „gaa hen og køb lidt brød og en flaske vin.“ Som en pil fløj den lille pige afsted og vendte snart tilbage med et glædesstraalende ansigt, idet hun bar et hvedebrød paa armen og en flaske vin i haanden.

Den fremmede herre tog sin kniv op og aabnede dermed flasken, hvorpaa han skjenkede et lidet reisebæger fuldt og rakte det til den syge, som begjærlig tømte det. Derpaa skar han en flide brød af til moderen og barnet.

„Gud velsigne Dem!“ udbrød konen. „Uden Deres hjælp havde vi maattet sulte ihjel.“

Den fremmede tog sin tegnebog op og lagde en anselig sum penge paa bordet.

„Se her, min ven, har De lidt penge til mere“, sagde han.

I det samme traadte lægen ind og bøjede sig ærbødig for den fremmede; tjeneren havde hentet ham og ført ham hid.

„Endelig!“ sagde den fremmede sagte, hvorpaa han ubemerket fjernede sig.

Lægen undersøgte nu den syge, ordnede hvad der behøvedes, og lovede, at han hver dag skulde komme og besøge hende, til hun blev raff. For betalingen skulde hun ikke ængste sig, han havde allerede faaet anvisning paa en sum penge for sine besøg, og de nødvendige lægemidler skulde han ogsaa betale med dette beløb.

Den syge, som allerede følte sig styrket af vinen og brødet og endnu mere af den uventede deltagelse, som den ædle fremmede havde vist hende, reiste sig op paa leiet og spurgte: „Hvem var da denne fremmede?“

„Det var kronprinsen af Preussen.“*) svarede lægen. Konen foldede sine hænder, og fra hendes taknemmelige hjerte steg en varm bøn om velsignelse for den ædle fyrste, som havde hjulpet hende, den stakkars forladte enke, og frelst baade hende og hendes børn fra at dø af hunger.

Hun skal blive frelst.

For nogle aar siden hændte der en forunderlig tildragelse, som kan vise dig, hvad tro er. Om natten hørtes raabet: „Brand! Brand!“ Det kom fra et stort hotel, og flammerne slog allerede ud fra nogle af vinduerne. Folk styrtede ud af bygningen saa hurtig som muligt, for ilden tog til hvert øieblik. I et af hotellets værelser sov en pige paa omtrent 12 aar; den herre hun reiste med, sov i en anden del af hotellet, og i forvirringen kunde han ikke finde hendes værelse. Hun vaagnede næsten halv kvart af røgen og saa flammerne slaa ind i værelset. Hun prøvede paa at slippe

bort, men trappegangen stod i flammer. Hun gik til vinduet, rev det op og saa ud, men hun var paa den tredje sal høit fra jorden. Hendes rædselsfrig blev hørt over brandfolkens raab og flammernes knitring. Da raabte en modig stemme: „Hun skal blive frelst!“ og en kraftig brandmand traadte frem af mængden. Der var en veranda under hendes vindu. I det han nu greb en brandstige, klatrede han hurtig op paa verandaen og stod nu lige under hende med udstrakte arme. „Kast dig ned, og du skal blive frelst!“ raabte han. Det stakkars barn kastede et fortvilet blik bag sig: Hun maatte omkomme, dersom hun tøvede. Hun traadte op i vinduskarmen, lukkede sine øine, slap grebet, og et øieblik efter havde to sterke arme grebet den bevimede skikkelse. Han trykkede hende op til sig, steg forsigtig ned ad stigen med sin kostbare byrde og bar hende til et sikkert sted.

Det var med tro og tillid, at hun i sorgens, frygtens og rædselens øieblik be sluttede sig til at kaste sig i de sterke arme, som var udstrakte for at frelse hende. — Ser du ikke, at det er saaledes med dem, som tror paa Jesus. Han frelser os fra en frygteligere død end ilden, som kun fortærer vort skrøbelige legeme. Han staar altid rede og spørger kun, om vi vil tro paa ham, saa skal vi blive frelste.

Paakald ofte din Gud i Jesu Kristi navn hjertelig, andægtig og tillidsfuldt, overgib dig til ham med legeme og sjæl og befal ham din og dines evige velfærd. Lad morgenens bønner være indgangen og forbedelsen til dit arbejde og dine forretninger, dagens bønner fremgangen og lettelsen af dem og aftenens bønner deres udgang, slutning og besegling. Ved med et glad og villigt hjerte, og træd frem for din Gud, ikke som en misdæder, men som et fromt barn for sin kjære fader. — [Scriber.

*) Den senere, nu afdøde keiser Frederik.

Den tamme bjørn.

[Med billedc.]

En russer eiede en bjørn, som han havde havt, fra den var ganske liden af, saa den var tam som en hund, og dens eiermand nærede ubetinget tro til dens godhed og hengivenhed for sin herre. Den var høist morsom og fornoielig og skaffede ham megen moro; ja han var saa glad i den, at den altid fik lov til at sove i hans sengeværelse. Hans hustru kom rigtignok gang paa gang med indvendinger; hun fandt det alt andet end hyggelig at dele værelse med et saadant dyr og følte sig aldeles ikke ganske tryk for, hvad den kunde finde paa. Men han søgte at berolige hende og mente, at hun efterhaanden vilde vænne sig til det, man kunde vænne sig til alt.

Men den stakkels kone kunde slet ikke vænne sig til bjørnen; tværtimod jo større og sterkere denne blev, desto mere urolig følte hun sig. Manden vilde imidlertid ikke høre paa hendes bønner, og bjørnen blev inde.

Saa hændte det en aften, efterat de var gaaet tilfængs, at bjørnen bliver urolig; en eller anden ting maatte have tirret den. Den rejser sig tilslut paa bagbenene og nærmer sig til sin herres seng. Forfækket styrter manden op. Heldigvis lykkedes det ham at fippe undaf og gribe sit gevær og sende bjørnen en kugle, saa den styrtede død omkring.

Saa lyder den lille fortælling. Men denne bjørn, som hin mand troede var tam og ansaa for aldeles uskadelig, kan lignedes med en af vort samfunds farligste fiender, nemlig brændevinet. Ligesom bjørnen voksede sig stor og sterk, indtil dens rovdyrnatur tilslut kom tilsyne, saaledes faar de sterke drikke uformert lidt efter lidt større og større magt over mennesket, indtil de ganske tilslut aldeles vil ødelægge den, der mente, at det ikke var saa farligt at vænne sig til dem. Og ligesom hin hustru bad sin mand om at skaffe bjørnen bort, saa har saa mangen kvinde,

enten hustru eller moder, forgjæves tigget og bedet mand eller søn at vogte sig for de sterke drikke; men saa altfor ofte viste det sig desværre, i hvor høi grad hendes advarsler var berettigede.

Bank paa døren.

Bank paa døren, naar du skal ind til en fremmed.

Svares der ikke straks, saa gjentag bankningen to eller tre gange med et øiebliks mellemrum.

Benyt knogen paa pegefingeren, naar du skal banke. Det hænder nemlig, at enkelte benytter fingerspidserne, og atter andre slaar den knyttede næve i døren; gjør aldrig det.

Bank ikke saa haardt, at de indenfor værende rent bliver forfækkede; men undgaa ogsaa den anden yderlighed at banke altfor sagte og stilsfærdig; bank saavidt sterkt, at det med engang høres tydelig inde i værelset.

Bogstavgaade.

8 9 10 er et metal. 5 6 7 8 13 er benævnelse for en af dine flegtinge. 8 9 og 10 9 er to tal. 12 11 12 12 13 14 er et træ. 6 7 10 6 og 10 9 3 6 to pigenavne. 2 14 13 et guttenavn. 1 2 et dyr. 1 2 4 5 et rengjøringsredskab. 2 4 5 spiser du. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 er en europæisk hovedstad.

Anna Olsen.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 18.

Har I hørt om det store jordskjælv, som fandt sted i Vissabon i aaret 1755?